

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko,
sè sedežem na Jesenicah (Gorenjsko).

*Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 glđ. 30 kr. na leto.
Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 glđ.*

Naročuje se pri predsedništvu na Jesenicah.

Obseg: Vsled česa pogine po zimi največ čebel? — Sredstvo zoper grižo. — Pomladno obrezovanje. — Naši dopisi. — Naznanilo.

Vsled česa pogine po zimi največ čebel?

(Dr. Dzierdzon.)

Zima, če ostra nastopi, dolgo traja in je vrhu tega še zelo spremenljivega vremena, napravi čebelarju večkrat prav občutljivo škodo. Taka zima ne oslabi samo obljudenih panjev, temveč nekatere prav do cela uniči. Tako pisal mi je po minuli, a tudi za sadjerejo občutljivi zimi od l. 1879 na 1880 nek mlinar iz Bavorskega, ta je ob jednom prav poseben prijatelj čebelarije, da se njegovo oko vselej solzi, kolikorkrat on svoj popred tako lep in zdaj uničen čebelnjak pogleda.

Iz tega je razvidno, da si mora čebelar, če se hoče take škode obvarovati in če hoče najvažnejše opravilo, svoje panjove tudi v dolgi zimi dobre obdržati in do pomladi ohraniti, o tem pravega vzroka, poduka in skušnje pridobiti, ker brez tega bi v zimskem času ne samo veliko posameznih čebel pomrlo in močno obljudene panjove oslabilo, temveč bi tudi cele panjove popolnoma uničilo. V tej zadevi stavijo se nedoločne trditve, brez da bi se stvar temeljito preiskala. Tako se v „Bienenpflege,“ glasilu virtemberskih čebelarjev poroča, da so že precej po mrazu, ki je v prvi polovici novembra nastopil, iz panjov, posebno iz močnejših, prav veliko mrtvih čebel dobili in vsled tega se trdi, da so panjovi, posebno bolj močni (obljudeni) že pozno v jeseni zalego stavili, ta se je pa pri brzo nastopivšem mrazu prehladila, in to so čebele v toplem dnevu iz panjov nosile. Da je ta trditev neresnična, je jasno, ker bile so le mrtve čebele, ne pa ličinke in bube na tleh, tudi mlade sicer že godne čebele, če bi bile iztrgane iz celice, spoznale bi se precej.

Skoro enako tako je utemeljena misel in trditev, katero je v zadnji številki m. l. v Leipziger Bienenzeitung izrazil g. W. On trdi, da čebele, ki se brez cvetnega prahu denejo v prezimovanje, sicer živé in prebijejo do februarja, potem pa morajo brez usmiljenja umreti. Po mnogoterih skušnjah je pa dognano, da panjovi, ki niti jedne čašice cvetnega prahu nimajo, kar se pri mladih ljudstvih, posebno pri drugičih in tretjičih prav pogosto nahaja, ne samo dobro ohranjeni prezimijo, temveč da zamorejo celo nekaj zalege do popolne ugodnosti odrediti, kar se pa more le na ta način razlagati, da so one za rast čebelnega trupla potrebni dušec iz njih lastne krvi zalegini hrani pridjale, kar seveda oslavljenje, da večkrat celo pogin gojiteljic prouzroči, če so opovirane, da ne morejo izleteti in si nabrati novega cvetnega prahu, ter da se z vživanjem cvetnega prahu zopet pokrepčajo.

Da čebele v zimskem počitku nič cvetnega prahu ne potrebujejo, se je pisatelj tega članka sam do čista prepričal, ko je jedno ljudstvo djal na prazno satovje, ga skozi pokrov z gosto tekočim medom krmil in prezimil, čeravno je že jednokrat zaradi opuščenega krmenja skoro umrl. Če v unem slučaju jeden del čebel v februarju pogine, ker so bile skoro gotovo že v avgustu, če ne že v juliju izležene, in so tedaj že 6 do 7 mesecev stare bile, ni se treba čuditi, ker tolikšnja starost za čebele je že precej visoka, ker spomladi in poleti v tolikem času že dva ali trije rodovi izmrjejo. Tudi ta poskus kaže torej bolj nasprotno temu, kar bi sicer imel dokazati.

Kako različna so vendar mnenja o enej in istej reči. Cvetni prah zdi se jednim za prezimovanje neobhodno potreben, drugi pravijo, da čebele tudi brez njega zimo prebijejo, a tretji trdijo, da je celo škodljiv. Nek amerikanec trdi, da je velika zaloga cvetnega prahu glavni vzrok griže, katera se v hudih in dolgih zimah pri čebeljakih tako pogosto nahaja in veliko panjev oslabi ali celo uniči.

Kakor čudno naj že bo to mnenje, nekaj resnice je pa vendar le na njem. Škodljiv je cvetni prah na vsak način, če se v veliki množini nahaja tam, kjer se čebele drže, kar se pri močnem a že dalje časa brezmatičnem panju vedno zgodi. Če se čebele pri nastopu ostrega zimskega mraza v mogoče majhno in gosto kepo skrčijo, ne morejo v celice, ki sicer več čebel v sé sprejmejo nego ulice med satovjem, zlesti, tedaj morajo čebele vedno večji prostor ogrevati in vsled tega zaradi mraza ravno toliko trpé, kot če bi vsled poznega krmenja s tekočim medom ali sladkorjem bile krmenjene, ter bi bile prisiljene na polnem satovji sedeti. Prehlajenje pa le prepogosto prouzročuje izbruhnjenje griže. Vsled obilega cvetnega prahu v zimskem stanovanjski (kraj, kjer se čebele držé.) se večkrat prigodi, posebno v panjovih z mlado matico, da prezgodaj zalego nastavi, kar ga prav lahko ugonobi, kajti, če kmalu ne nastopi ugoden dan, da se zamorejo valeče in izležene čebele preleteti in očistiti, poginejo ene kot druge v panju, in panj oslabi prav zdatno, če sploh spomladi dočaka.

Kar je pri nastavi zgodnje zalege še nevarno, je tudi to, da so čebele vedno na jeden gotov prostor navezane, kjer morajo sedeti, ne morejo se dalje za hrano pomikati, in pri trajajočem mrazu morajo gládú poginiti, če tudi je na oddaljenih satovih dovolj medu in hrane.

Razne so nevarnosti, ki čebelam sé smrtjo in poginom žugajo. Zvunaj panju je posebno sneg, v katerem na tisoče čebel svoj grob najde. Narbolj nevaren je,

kadar je še rahel, nestlačen in slepivo bel. Znad posamezno na prostem stojećih panjov naj se precej omede, dokler še ni primrznil, na tleh naj se stlači, pohodi in s pepelom ali sè suho zemljo poseje. Na takem snegu se bodo čebele, ako nanj popadajo, lažje opazile in pobrale, kakor na temnih tleh. Če bi pa kedaj, kar se tudi v toplem letnem času lahko zgodi, da bi naenkrat nastopivša nevihta veliko čebel pred čebelnjakom na tla vrgla, da bi tam obležale, naj se čez nje pogrne kaka odeja. Morebiti jih topli solnčni žarki še tisti ali pa naslednji dan še ogrejejo in oživé, ali pa naj se poberejo in z gretjem oživé, ker drugače bi jih tudi mala slana lahko pokončala. Če se pa čebele po snegu pobirajo, tedaj se morajo pobrati, predno so zmrznile, kar se pri jasnem vremenu v senci prav kmalo zgodi. Te so potem zapadle smrti, in pobiranje se potem lahko opusti.

Če po letu večina čebel zvonaj v naravi pogine, pogine jih po zimi večina v panju. Kakor je bilo že omenjeno, videlo se je že po mrazu v novembru mnogo mrtvih čebel iz panju vlačiti, in to se je potem trdilo, da so mlade čebele, ki so se prehladile. Zakaj pa bi se to sumničilo, dokler se ni poiskal pravi vzrok vsled notranje preiskave v tem ali drugem panju?

Tu pa marsikdo misli, da se čebele v zimskem miru ne smejo motiti, ker vsaka od gručice odpadla čebela je pogubljená i. t. d. V takem strahu pač ni treba biti. Previdno in brez ropota se lahko v sredi zime panj preišče, pride se lahko prav do sedeža čebel, da celo s čebelami obseden sat se lahko iz panju vzame brez da bi se le jedna čebela zgubila, nasprotno bi se lahko na stotine na pol ali popolno otrpnenim čebelam, ki so zaostale, in onim, ki smo jih kot mrtve iz panju pométali, moglo življenje rešiti. Ker pri nobenem delu se pač toliko narpridnejših delavcev ne pogubi, kakor pri pokopavanji mrtvih. (Dalje prihodnjíč.)

Sredstvo zoper grižo.

(A. Kacin.)

V drugi številki lista „Slovenski čebelar in sadjerejec“ bilo je lani stavljeno vprašanje: „Kako se pride v okom čebelnej griži?“ Največji vzrok tej bolezni je preveliko zabasanje panjov z mahom ali otavo; tudi če so mrazu preveč izpostavljene, se čebel tudi griža prime. Panjov ni dobro z mahom ali otavo pokrivati, ker se naredi s tem mokrota, vsled ktere med zvođeni in se skisa. Čebele, ki tak med uživajo, postanejo grižave. Najboljši pripomoček zoper grižo čebel je ta-le: Odstrani najprej tak pokvarjen med iz panjov. Potem vzemi 1 liter naravnega vina, ki je še na drožjih, in 4 funte dobrega medu; k tej zmesi zribaj še nekoliko moškatovega oreha in vso to zmes prekuhaj. Te zmesi ulij čebelam po koriteih po dnevi o lepem vremenu. Čebele se nasrkajo te tekočine, potem spusti jih na prosto in videl bodeš, da se čebele sčistijo in ozdravijo. Da se ta bolezen več ne ponovi, ravnaj takó, kakor te poučim v sledečej kratki razpravi:

Panjovi se morajo kolikor mogoče skupaj stisniti. Že dolgoletna skušnja me je prepričala, da z mahom in otavo ni dobro panje odevati, ker se v njih mokrota

naredi in se med skazi. Za odejo so najboljše fižolove pleve. Položi od zadaj na čebelnjakov pod, podolgoma lesen tramič okoli 1 palec visok in položi panje z enim koncem na tramič, eden poleg družega stisnjen. Prostor, ki nastane med čebelnjakovim podom in podlagami panjev zabasaj z fižolovimi plevami. Ob straneh in zgoraj naloži tudi teh plev; le sprednjo in zadnjo stran pusti prosto, da zamore iti zrak skozi.

Ravnajte tako in videli bodete, da Vam ne bodo čebele nikoli grižave. Toliko iz moje mnogoletne skušnje. Potem se morejo čebele dobro z dobrim medom krmiti, najbolje s takim v satovji.

— x —

Pomladno obrezovanje.

Dragi prijatelj, na noge in hajd v sadni vrt, hajd v drevesnico, pomlad se približuje brzih korakov. Kar si po zimi v knjigah in časopisih o drevesnem obrezovanju bral, to zdaj v djanji spolni. Za one pa, ki nikakoršnilni podučnih sadjerejskih knjig nimajo, ali pa da si zaradi pomanjkanja časa niso mogli poiskati pri dobrih in skušenih sadjerejcih potrebnega svéta, kaj da naj spomladi sè svojimi drevesci počnejo, spisal sem te-le vrstice. Pred vsem tem pa si mislim, da vsak bralec dobro pozna vse drevesne dele, da vé, kaj je sadna mladika ali brst, kaj je vodilna brst i. t. d. Dalje si mislim, da vsak vé, kako se nož rabi, drži in kako se obrezuje.

Vprašajmo se narpopred, kaj pa dosežemo z obrezovanjem, kakošna vrednost se prikaže po dejanskem obrezovanju drevja? Drevo obrezujemo: 1. da mu damo podobo, 2. da pospešimo rast, takrat pravimo: mi obrezujemo na les, 3. obrezujemo na sad in 4. rabimo obrezovanje k ravnotežji med sodelujočimi deli drevesne podobe, pri čemur obrezujemo oziraje se na les in na sad.

Predno mi nož na drevo položimo, moramo dobro vedeti, čemu ali iz katerega vzroka hočemo drevo obrezati, li gledé na les, li gledé na sad, ali zato, da drevesu podobo ohranimo. Kdor ne vé razložiti, čemu hoče drevo obrezati, ne more na nobenem drevesu tega učiniti.

Ako obrezujemo oziraje se na les, tedaj v okrepčanje drevesa, velja pravilo, da na kratko obrežemo, to se pravi, veje, ki se odberejo v prikrajšanje, obrežejo se nad polovico nazaj. Če pa obrezujemo zato, da dobimo več sadu, ali da ga popred dosežemo, moramo delati na to, da pripravljene sok, ki se v lesnih časicah nahaja, na straneh nastavljenim popkom k dobremu pride, da ta (očesca) ne spé še nadalje, temveč poženejo in sadne odgonke naredé. V tem slučaju se mladike k večjem do polovice odrežejo. Vsled tega okrajšanja se namreč rast obrezanih mladik oslabi.

Kako bodemo pa na drevesu, katero mislimo obrezati, spoznali, čemo li oziraje se na les ali na sad obrezovati? Pri opazovanju naslednjega bodemo kmalo na pravo pot prišli: 1. Ozirati se moramo na podnebje in lego, v topli zemlji in vroči legi je rodovitnost drevja zdatnejša, nego v mrzli in mokri. 2. Zemlja. V dobro gnojni in močni zemlji stoječe drevo je vedno bolj k razvitku lesa nego

k nastavi sadja udano; nasprotno pa lahka, manj redilna (močna) zemlja nastavo sadu pospešuje. 3. Ozirati se je treba na podlago (divjak), na katero je drevo cepljeno. Vse vrste, ki so na pritlikaste podlage prenešene, so bolj k sadu nagnjene, nego one na divjakih. Drevesca s pritlikasto podlago zamoremo vedno močnejše obrezovati. Tudi starost drevesa podaja nam ravnilo obrezovanja. Mlada močno rastoča drevesca so nagnjena bolj k odgonku lesa, starejša pa k sadnemu razvitku. Važnega pomena za obrezovanje je tudi posebnost rasti kake vrste. Vsak sadje-rejec pozna že po naravi divno rastoče ali zanikrno razvijajoče se vrste. Pri prvih velja nagon k lesu, pri drugih pa k sadu. Več ali manj navpična rast mladik daje nam k obrezovanju dober navod, ker navpično rastoče mladike so nagnjene k razvitku lesa, a v stran moleče k razvitku sadu.

Splošna pravila obrezovanja so: Vodilne (srednje) mladike se sploh toliko prikrajšajo, da se iz končnega popka, nad katerim se je mladika odrezala, sme močen odgonok pričakovati, in da se sme računati na to, da bodo tudi drugi stranski a spodaj stoječi popki pognali. Če bi pa odgonok vsled obilnega prikrajšanja zaostal, treba ga iz nova oživiti, s tem da se drugo leto manj ali več odreže. Pri prosto stoječih drevesih, pri katerih se dela na podobo, postavim piramido, visokodebelno podobo i. t. d. se odreže mladika vselej nad očescem, ki je na vnanjo stran obrnjeno; če pa hočemo kako praznoto napolniti, odreže se nad očescem na stran molečim. Pri pečkatem sadju se sadne mladike po primeri njih dolgoti in odgonka tako daleč nazaj prikrajšajo, da se sme zanesljivo na to računati, da bodo vsi ostali popki pognali in sicer zgornji v sadne in spodnji v krožne razrastke in listne odgonke. Sadni odgonki ostanejo navadno neobrezani z izjemo tacihi, ki na nepriličnih krajih stojé ali pa so pregosto nastavljeni. Krožni odgonki in krožni razrastki so prav za prav sadne zaloge drevesove, ti se nikoli ne obrezujejo, ali pa le v slučaju, če pregosto stoje.

Pri koščičastem sadju se pa drugače obrezuje. Med tem, ko rast na enkrat že rodovitno mladiko pečkastega sadja vedno vpliva, ji vedno nove moči daje, zapusti pri koščičastem sadju oni del veje, ki je že enkrat sad obrodil. Navadno postopanje sadnih mladik pri koščičastem sadju je to, da se vsplomadi, ko se enkrat sadni in listni popki razločijo, gledé njih dolgoti in moči na $\frac{1}{3}$ ali $\frac{1}{2}$ vse dolgoti odrežejo; odrezati pa se mora vedno nad lesnim popkom. Narboljši čas za obrezovanje koščičastega drevja je na vsak način poletje; z obrezovanjem v juniju, juliju, avgustu ali septembru (Pinciren) deluje se na popolno razvitje vseh popkov.

Usemann.

Naši dopisi.

Iz Kriveerbe. Pri nas se je čebelarija v preteklem letu le bolj srednje obnesla. Čebelam je slabo vreme precej nagajalo. Meni so trije panjovi zaradi griže umrli. Poskusil sem veliko sredstev, a nisem mogel na pravo priti, da bi odstranil to bolezen. — Sadja smo letos prav malo imeli. Vsem čebelarjem voščim veselo in srečno novo leto!*)

Tadej Spick.

*) Zaradi cepičev, katerih si želite, Vam povemo, da tacihi nimamo v drevesnici, če pa zremo, kje bi se dobili, Vam sporočimo. Dopis je zaostal.

Ured.

Iz Grlave pri Ljutomeri. Ker mi čas dopušča, hočem tudi jaz sadjerejecem in prijateljem tega lista nekoliko povedati, kako važna da je sadjereja za vsako deželo in njene prebivalce. Dobro in pametno je, če se ljudje, ki imajo priložnost, prav z veseljem in pridnostjo poprimejo sadjereje, ker ona donaša obile koristi. Ali ne razveseli vsacega, kedar zagleda lepo v vrste nasajeno sadno drevje? Vsaj to olepšuje našo zemljo, krasi vrtove in sadunosnike! Ali se ne vsedemo radi, kadar pritiskajo solčni žarki, pod senčnato sadno drevo, ter si tam obrišemo pot, ki se nam cedi po obrazu in si tam malo oddahnemo? Slovenci, ali niste vajeni v poletnem času použiti svoje južine v senci košate jablane ali hruške? Kaj hočem pa še govoriti o dobičku, katerega nam donaša sadno drevje sè svojim sadjem? Daje nam hladivno jed in dobro pijačo. Še več! Sadjereja povzdiguje celo deželo v blagostanje. Dostikrat je močna bramba zoper lakoto, kadar družega živčja primanjkuje, ker večkrat se primeri, da se poljski pridelki slabo, sadno drevje pa prav dobro sponese in obilen sad obrodi, ker sadno drevje ne vsahne zaradi obile suše, marveč še sladkejši sad doprinese. Ob dobrih letinah donaša posestnikom obilo denarja za prodano sadje. Naj bo že suho ali surovo, vsakoršno se lahko spravi do železnice ali na somenj, da se na prodaj postavi. Tako mi je znano, da so pri nas na Spodnjem Štajarskem plačevali leta 1887 štrtinjak „mošanekarc“ sprvega po 12 gld. pozneje pa celo po 16 gld. Leta 1888 cena ni bila tako visoka, vendar pa še primerna, namreč 9 gld. Dragi Slovenci, poprimite se sadjereje! Ne ugovarjajte, da ne bom dočakal sadu, ampak čvrsto se poprimite tega dela. Ako bi bili naši predniki tako ravnali, in ne bi bili nič sadnega drevja nasadili, bi mi njih potomci ničesar ne imeli. Vsak naj pomisli, da mora tudi za svoje naslednike skrbeti. Tudi jaz sem se pozno probudil, namreč leta 1870, a takrat poprijel sem se sadjereje s tako unemo in tako voljo, da sem bil že l. 1876 od štajarskega deželnega odbora z diplomo obdarovan. Drugokrat sem l. 1877 dobil pri deželni razstavi v Radgoni sreberno svetinjo za sadje in poljske pridelke. Glejte, zdaj imam že toliko sadnih dreves, da jih lahko vsako leto nekoliko prodam. Tudi sadja imam dovolj in štajarski mušanekar mi dobro moj trud plačuje.

Ker se spomlad približuje, tedaj motiko v roko in hajd v drevesnico k sadjereji. Po mojem mnenji naj se nobeden ženin popred ne poroči, dokler ni vsaj 7 ali 9 jablan ali hrušek vsadil, in nobena nevesta naj ne da svoje deviške roke ženinu, dokler ni prepričana, da umé sadjerejo. Tako bodo otroci, ko so 7 do 10 let stari, imeli že rodovitno sadno drevje, prijetno senco in nekaj sadja.

Sadunosnemu drevesu zadostuje prostor 3 do 4 štirijaške sežnje. Vemo pa, da nekatero drevo potrebuje celo 10 let preden rodi, zato ga je treba saditi v dostojnem t. j. v priličnem času, da sadjerejec še sam njegov sad pokusi in vživa, ker to sadjerejca nevrjetno razveseli. Vendar je treba zapomniti, da vsikdar le taka drevesca pomnožujemo, katera žlahten, imeniten, okusen ter koristen sad obrode. Taka drevesca so večje vrednosti na vseh straneh; obdelovanja in oskrbovanja pa nič večjega ne potrebujejo, kakor najslabše lesnike ali divjaki. Pusto, trdomečno, nežlahtno sadje daje zares dobro pijačo in se da dalje časa ohraniti, kakor postavim tepke, lesnike i. t. d. mimo žlahtnega sadja. Toda če premislimo ogromno večj hasek prav žlahtnega sadja, se bomo hitro tega poprijeli in držali,

a unega pa pri gozdih rasti pustili. V ta namen sem Vam, ljubi Slovenci in prijatelji sadjereje popisal iz svoje lastne skušnje nekoliko nasvetov, ker to se mi je potrebno zdelo v korist sadjereje. Poskusite vse, veli sv. Pavl, in kar je dobrega, tega se poprimite, slabo pa opustite!

Tomaž Belec.

Iz Poljic. Naznanjam, da sem imel čebele na ajdovi paši blizu Komna na Krasu. Hvala Bogu, prav dobro so se obnesle. Čez zimo jih imam v Dornbergu pri Gorici. Sredi marca bodem satove spodrezal in sčistil. Če kedo potrebuje medu v satovih, naj mi naznani pismeno. Dam ga po 36 kr. *kg*, ni tedaj drag, ker je spodrezan in sčiščen.

Tudi sto prav dobrih panjev imam na prodaj, in 50 jih bom še za kupčijo kupil.

Kedor tedaj želi kupiti, naj mi naznani to pismeno.

Naslov je: **Anton Kacin v Poljicah, pošta Cerkno, Primorsko.**

Iz Doline na Dolenjskem. Čebele se lahko obvarujejo miši, posebno pa mišorovke, ako se napravijo panjem žekla tako nizka, da ne morejo notri. Žeklo ali žrelo, tudi izletalnica, je 7 *mm* zadosti visoko. Ako je prenizko, da trotje ne morejo vun in noter, odpili se ji na enem kraji s pilo toliko, da ravno trotje lahko skoz smučejo.

Panji, ki imajo žekla previsoka, popravimo lahko, če zgoraj na straneh nekoliko zapilimo in v to zapilenje vtaknemo košček trdega lesa, ki napravi žeklo ravno primerno visoko. Ako je žeklo le malo previsoko, zatakne naj se namesto lesa košček kositarja, ki je morebiti na zunanji strani doli privit, ter tako napravi žeklo ravno pravšno.

Da čebele znotraj miši obvarujemo, zatlačimo naj jih z listjem, ki nima nikakega semena v sebi, tedaj ne z gabrovim, bukovim ali sploh drugim gozdnim listjem, ampak z listjem od sadnega drevja, narbolje z orehovim, kterege se nobena žival ne dotakne, ali pa z otavo, v kateri pa ne sme biti nobene zrele trave in sploh nikakega semena.

Sicer pa nimamo čebelnjakov pravilno pripravljenih. Vsak dober čebelnjak imel bi imeti late po konci stoječe in ne počez ležeče. Late bi morale biti znotraj s slamnato kito prevlečene, da se panji k njim popolnoma priležejo. Panji morajo stati drug vrh drugzega in med nje naj se posuje pepel, tako da ne more nikjer narmanjša sapica v čebelnjak pihljati. Jezike morajo imeti na obeh konceh, tako, da se pod nje na jezika stranskih panjev lahko položi laticca, ki drži potem celo kopico vrhnih panjev in se spodnji lahko vun potegne.

Medlatje, kjer ni panjev se ima zapreti z okni, ki imajo „šipe,“ kakor opeka na strehi, kakor jih imajo evetličnjaki in tople grede. Tudi medlatje pred panji mora se v hudi zimi s takimi okni zapreti, da toplota od čebel ne odhaja ampak se vzdiguje kviško in se razširi po vsem čebelnjaku. Čebele hočejo imeti po zimi toplo, kakor vsaka žival, a najbolj se jim prilega njih lastna toplota.

Stene čebelnjakove naj bodo dobro sezidane iz suhe tvarine, narbolje iz dobro žgane opeke; ako pa so lešene, naj dobo dvojne, in prostor vmes naj se s pelom napolni, da ne more veter skoz nje in da suhe ostanejo. Sprednja čebelnjakova stran naj se s slamnami zakrije ali pa z lahкими lesenimi zatvornicami

zapira, kar pa mora tako narejeno biti, da se more popolnoma po tihem odstraniti, brez da bi se čebele kaj motile, da je moč po zimi čebele vročih solnčnih žarkov braniti, pa tudi čebelnjak ako treba razsvetliti. Samo se razume, da tudi strop in pod morata biti tako gosta in trdna kakor stena.

Tak čebelnjak imel sem pred leti, čebele so mi vsako zimo izvrstno prezimile. A bil mi je premajhen in ker sem se preselil, napravil sem večjega in bolj navadnega, ki pa mi nikdar prav ne služi. Eno zimo so čebele preveč zatlačene, drugo premalo, zdaj uidejo zopet miši med nje, tako da ni nikdar prav.

Opomnim naj še, da se tak čebelnjak da prav dobro ob enem za cvetličnjak porabiti, kateri ima pred drugimi to prednost, da ga ni treba kuriti, ker ga čebele sègrevajo in bi bil posebno šolskim vrtovom priporočati. Le močno dišeče cvetlice ne smejo se vanj postavljati, ker duh čebele vznemirjuje.

Naj Vam povem še nekaj sadjereje se tikajočega. Naš kmet se spantvuje. Danes zjutraj, bil sem še v postelji, pride me kmet prosit, naj mu dam vinsko posodico nazaj, če je že izpraznjena. Ko mu moja stara pove, da še ni izpraznjena, da še vino ni nanjka nastavljeno, da je bilo prekislo in gospod ga ni pustil nastaviti, rekoč naj se malo pogoti, poleti bo boljše nego je zdaj, poda se mož v pogovor in prav z veseljem sem ga poslušal, ko pripoveduje: „Da, da, boljše bo, boljše.“ Vedo, če jabolčnjek, če se ga stara, postane dober, močen, pa čist ko iskra, samo pretakat ga je treba, da, pretakat se ga pa mora. Vedo, pa hitro ga je treba delati, tako da jabolka ne porujavido; če se dela hruškovec, ne sme nobena mehka hruška notri biti, če ne se skisa. Vedo, jest sem eno leto naredil nekaj hruškoveca, nisem pazil, prišlo je nekaj tudi mehkih hrušek noter, e, naj bo, dejal sem, vsaj bo še več, pa se mi je ta „beštja“ skisal, a jesih sem imel pa tak, ko vrisk, da, takega jesiha še nikoli nisem imel, čist ko steklo, pa močen. Iz tropin ga nisem vstani nikoli tacega napraviti.

Ej, naš baron imajo prav, ko take jablane sadé; glejte, kjer so prej stale topole, stoji sedaj cele vrste jablan; to bodo napravili, sedaj ko vina ne bo, lahko na sto in sto veder mošta pa dobrega, dobrega.

Tako je mož pripovedoval, jest pa sem se v postelji pod „blekom“ tišče mislil: mož, prav imaš, res je tako!

Flor. Rosman.

Naznanilo.

Nove (Dzierdzonove) panjove prodaja po 85 kr.
J. Vovk na Jesenicah. Poština se posebej računa.

Opomba založništva: P. n. udje se vljudno prosijo, da kateri še ni svojega letnega doneska plačal, naj to blagovoli hitro storiti!

Opomba uredništva: P. n. gospodje dopisniki naj potrpijo. Vse pride na vrsto. Hvala vsem!

Odgovorni urednik Anton Klein. — Izdajatelj Janez Modic, društveni predsednik.
Lastnina „Čebelarskega in sadjerejskega društva za Kranjsko.“ — Natianila Klein in Kovač v Ljubljani.